

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 114. Responsum Papæ ad orationem Parisiensis Episcopi

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

His peractis summus Pontifex diem con-
stituit, quo publicum ac solemne Lega-
tis concederetur alloquium. Ast cum
eo die Papa adversa valetudine preme-
retur, officiosa hæc salutatio usque ad vi-
gesimam primam Novembris, quæ erat
feria quarta, differebatur. Ea die Epif-
copus Parisiensis ceterorum nomine ver-
ba fecit, oratione ferme ad duas horas
protracta, qua in totidem partes divisa,
in laudes Regum Franciæ, Majorumque
suorum copiosius excurrebat, ingensque
eorum pro vera fide studium, atque im-
motam erga Apostolicam Sedem obe-
dientiam deprædicabat. Commemora-
bat quoque exantlatos in tollendo schis-
mate labores, virtutesque, quibus ipsi
gloriosum *Christianissimorum* Regum no-
men emeruerunt: Egit insuper in reli-
qua orationis suæ parte idem Parisiensis
Episcopus de regno Neapolitano, & Ge-
nuensium causa. His propositis finem
dicendi fecit, & nomine Caroli Regis de-
bitam summo Pontifici obedientiam ex-
hibuit, prout ab ejus Prædecessoribus
Franciæ Regibus deferri consuevit.

§. CXIV.

*Responsum Papæ ad orationem Pari-
siensis Episcopi.*

Absoluta oratione, cum summus Ponti-
fex

Q q 2

fex

Sæcul. XV.
A. C. 1459.

Labb. Coll.
Conc. to. 13.
p. 1751. &
1765.

fex erecta mente Oratorem excepisset, minus prolixo respondit sermone, quem in sex divisit partes. Primam habuit de se ipso, in qua tamen erat brevissimus, solum ea delibando, quæ Parisiensis Episcopus in Pontificis laudem protulit. In secunda loquebatur de Sede Apostolica, quam prolixa laude commendavit, hæc adjiciens verba: *Arbitramur omnes Principes Catholicos, Ecclesie Romanæ, & Sedi Apostolicæ debere esse subiectos.* In tertia parte egit de pia voluntate, ac studio Regis Francorum erga Romanam Ecclesiam, præcipue in præfenti rerum vicissitudine. Hoc loco extollere cæpit heroica Gallie Regum facinora, atque jam inde a Caroli Magni, imo ab ipsis Clodovei temporibus encomiorum argumenta repetiit, demonstravitque, quam ardenti zelo a Regibus Christianissimis honorata, atque defensa sit eadem Romana Ecclesia, præprimis vero sub hodierno potentissimo Rege, sine cujus auxilio Turcarum impetus reprimi haud posse dicebat. Postea Regnum pariter, Parisiensem Academiam, Ecclesias, ac Monasteria, quæ in Regno sunt, deprædicavit. Quarta orationis pars tangebatur Regem Siciliæ; ast cum in Renati Andegavensis laudem excurreret, tantopere eorum, qui Ferdinando favebant, invidiam in se concitabat, ut hi

hi conventum solvere meditentur: ve-
 rum iis silentium indixit Pontifex, eos-
 que audire negavit. Quinto respondit
 ad Genuensium articulos, quam causam
 sibi maxime commendatam fassus est,
 cum Ecclesiæ ditionem, atque patrimo-
 nium concerneret. Sextum, postremum-
 que locum occupavit obedientiæ, ac re-
 verentiæ homagium, quod Christianissimi
 Regis nomine Parisiensis Episcopus ex-
 solvit, ac ideo Pontifex & se, & Fra-
 tres suos Cardinales gratias habere di-
 xit. Iis a Papa expositis, Oratores Re-
 gis Siciliæ, assistentibus Franciæ Legatis
 obedientiam illi præstiterunt, quod idem
 Genuensis Reipublicæ Delegati velut fi-
 deles Christianissimi Regis subditi fece-
 runt. Demum recitatæ sunt literæ po-
 testatis a Rege Francorum suis Legatis
 datæ, quæ suasu Cardinalium Estutevil-
 læ, & Avenionensis ex Gallico in latinum
 sermonem versæ fuerunt, illasque Pon-
 tifex summa animi voluptate percepit.
 His confectis, priusquam Sessio solveret-
 ur, ad alloquium vocavit Pontifex Au-
 striæ Ducem, qui ut præsentia sua Lega-
 tionis honorem auget, ipse publico Pa-
 trum senatui interesse voluit. Tandem
 Papa humanissime excepit Galliæ Lega-
 tos, iisque Palatium suum, in quo ha-
 bitarent, obtulit.

Sæcul. XV.
 A.C. 1459.